

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прзз 12/2018
05.07.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Љубице Милутиновић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Птз. бр. 353/18 од 19.06.2017. године против пресуде Прекршајног апелационог суда у Београду, Одељења у Крагујевцу I-116 Прж бр. 4996/18 од 13.03.2018. године, у предмету царинског прекршаја, у јавној седници већа, одржаној дана 05.07.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Пресудом Прекршајног суда у Трстенику 2 Пр бр. 141/16 од 01.02.2018. године окривљени АА из ... оглашен је одговорним да је дана 05.08.2013. године поступио противно одредбама члана 30. став 3. тачка 4. Царинског закона и учинио прекршај из члана 293. став 1. тачка 1. истог закона, за шта је осуђен на новчану казну у износу од 25.700,00 динара. Истом пресудом обавезан је да плати противвредност предмета прекршаја, и то употребљаваних пољопривредних машина ближих ознака из првостепене пресуде у износу од 263.288,96 динара, под претњом принудног извршења. Поступајући по жалби браниоца окривљеног, Прекршајни апелациони суд у Београду, Одељење у Крагујевцу, је пресудом I-116 Прж бр. 4996/18 од 13.03.2018. године усвојио жалбу и преиначио првостепену пресуду, тако, што окривљеног на основу одредбе члана 250. став 1. тачка 3. Закона о прекршајима ослобађа одговорности да је учинио наведени прекршај, налазећи да није доказано да је учинио прекршај за који је против њега поднет захтев за покретање прекршајног поступка.

Против пресуде Прекршајног апелационог суда у Београду, Одељења у Крагујевцу I-116 Прж бр. 4996/18 од 13.03.2018. године Републички јавни тужилац је подигао захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба прекршајног поступка у смислу члана 264. став 2. тачка 3. Закона о прекршајима. Наводи да су дати разлози о одлучним чињеницама у побијаној пресуди нејасни, што је утицало на доношење законите и правилне пресуде. Сматра да је првостепени прекршајни суд за своју пресуду, којом је окривљеног огласио одговорним дао довољно разлога о свим битним елементима прекршаја који је у питању и о свим одлучним чињеницама,

правилно ценећи сваки доказ, дајући за њих ваљане разлоге за уважавање или неуважавање истих. Истиче да су дати разлози побијане пресуде нејасни, имајући у виду одредбу члана 11. став 1. Царинског закона, из које произлази да подаци које презентира увозник, овде окривљени, морају да буду тачни и истинити и презентираним подацима не сме да се наводи царински орган на погрешан закључак, јер је, у супротном, његово понашање противправно, о чему говори одредба члана 159. став 1. Уредбе о царински дозвољеном поступању са робом. Наводи да је окривљени, да би избегао ту противправност, морао да предузме све радње, како би био сигуран да располаже веродостојном документацијом, коју подноси надлежном царинском органу, те да поступи са пажњом доброг привредника – домаћина, јер управо он захтева одређене погодности. Сматра да увозник, имајући у виду одредбе члана 28. Протокола 3 тачка а), има могућност и обавезу да од извозника затражи сву документацију којом се потврђује њен преференцијални карактер, како би се непосредно уверио у то, да је реч о роби са преференцијалним пореклом и да ту документацију приложи уз фактуру – отпремницу, као доказ тврдње преференцијалности, коју документацију извозник мора да поседује у случају спровођења контроле од стране царинске администрације земље изворника. Наводи да је окривљени поступио са умишљајем, те да је хтео да наступи забрањена последица – увоз стране робе са стопом царине од 0%, а у супротном би се применила пуна царинска стопа од 10%. Истиче да је код надлежне царинарнице вођен накнадно управни поступак и донето је решење о измени података и накнадној наплати увозних дажбина, по коме је окривљени платио на име мање плаћеног царинског дуга износ од 30.830,05 динара, на које решење окривљени није изјавио жалбу, а што указује на његову свест о постојању одговорности за оно што је учинио. Предлаже да Врховни касациони суд усвоји захтев и утврди да је побијаном пресудом Прекршајног апелационог суда у Београду, Одељења у Крагујевцу, повређен закон.

Врховни касациони суд је обавестио о седници већа Републичког јавног тужиоца, који, иако уредно обавештен, није приступио.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијане одлуке, у смислу члана 286. Закона о прекршајима ("Службени гласник РС" број 65/13), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Републички јавни тужилац је подигао захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 3. Закона о прекршајима против пресуде Прекршајног апелационог суда у Београду, Одељења у Крагујевцу I-116 Прж бр. 4996/18 од 13.03.2018. године. С обзиром на садржину образложења поднетог захтева, Врховни касациони суд налази да при доношењу побијане пресуде нису учињене битне повреде одредаба прекршајног поступка на које се позива Републички јавни тужилац.

Према одредби члана 16. тачка 1. под б) Протокола о дефиницији појма "производи са пореклом" и методама административне сарадње Анекса 4 Споразума о измени и приступању Споразуму о слободној трговини у централној Европи – ЦЕФТА 2006, објављеном у „Службеном гласнику РС“, број 88/07 (у даљем тексту: Протокол

3), производи са пореклом из Стране уговорнице ће код увоза у другу Страну уговорницу имати олакшице из Споразума уколико је, у случајевима наведеним у члану 22. став 1, поднета изјава (у даљем тексту: "изјава на фактури"), коју извозник уноси на фактуру, доставницу или било који други комерцијални документ који довољно детаљно описије производе о којима је реч и тако омогућује њихову идентификацију.

Одредбом члана 22. тачка 1. Протокола 3 прописано је да изјаву на фактури из члана 16. став 1. тачка б) може да сачини овлашћени извозник у смислу члана 23. или било који извозник за било коју пошиљку која се састоји од једног или више пакета који садрже производе са пореклом, чија укупна вредност не прелази 6.000 евра.

Одредбом члана 35. Протокола 3 је предвиђено да ће се казнити свако лице које изради или омогући да се изради документ који садржи нетачне податке у циљу прибављања повлашћеног третмана за производе.

Првостепени прекршајни суд је огласио одговорним окривљеног због тога што је царинским органима изнео нетачне податке о пореклу увезене робе, за које је могао и морао знати да су нетачни, те да је био свестан да фактура садржи нетачне податке о пореклу и да је знао да је наведена изјава о преференцијалном пореклу дата на основу непостојеће документације, те да ће прилагањем фактуре са изјавом о пореклу остварити повластицу, па је пристао на остварење повластице, односно признавања преференцијалног тарифног третмана.

У конкретном случају, окривљени је приликом увоза робе ставио царинским органима на процену ЛЦИ са фактуром извозника из Француске, који (извозник) је, сагласно одредбама чл. 16. и 22. Протокола 3, одговоран за тачност података о пореклу робе. По окончању царинског поступка стављања робе у слободан промет, у складу са одредбама члана 33. Протокола 3, извршена је накнадна провера уверења о пореклу преко царинске администрације Француске, па је, на основу достављеног одговора, за предметну робу утврђено да није пореклом из Републике Француске, те није стекла статус преференцијалног порекла.

По налажењу Врховног касационог суда, у поступку пред првостепеним прекршајним судом није доказано да је окривљени одговоран за прекршај који му се ставља на терет, имајући у виду одредбу члана 18. став 1. Закона о прекршајима, којом је прописано да физичко лице одговара за прекршај који му се може приписати у кривицу зато што је било урачунљиво и учинило прекршај са умишљајем или из нехата, а било је свесно или је било дужно и могло бити свесно да је такав поступак забрањен. У тренутку царињења окривљени је поднео сву тражену документацију за остваривање повлашћеног третмана за увезене производе, што је несумњиво. Чињеница да је у каснијем поступку, накнадном провером, утврђено да је поднета документација неверодостојна, а сачињена је од стране извозника, може да буде основ за утврђивање кривице увозника само ако је он омогућио да се изради документација која садржи нетачне податке у циљу прибављања повлашћеног третмана за производе (члан 35. Протокола 3), али, по налажењу Врховног касационог суда, кривица увозника у конкретном случају није утврђена у спроведеном царинском, а ни прекршајном поступку пред Прекршајним судом у Трстенику.

Врховни касациони суд истиче да је за тачност података о преференцијалном пореклу робе унетих у фактуру одговоран првенствено извозник који о томе сачињава изјаву на фактури. Сагласно одредбама члана 23. Протокола 3, царински органи земље извознице су дужни да надзиру коришћење овлашћења овлашћеног извозника и имају право да то овлашћење одузму у истом тренутку када овлашћени извозник више не пружа гаранције нужне за доказивање статуса производа са пореклом или на неки други начин непотребно употребљава овлашћење. Из наведеног произлази да увозник нема обавезу да проверава тачност изјаве о преференцијалном пореклу робе коју је дао извозник на фактури и да од извозника тражи сву документацију о пореклу робе, како се неосновано наводи у захтеву за заштиту законитости.

Према одредби члана 287. став 1. Закона о прекршајима, при решавању о захтеву за заштиту законитости Врховни касациони суд ће се ограничити само на испитивање повреде прописа на који се јавни тужилац позива у свом захтеву.

Врховни касациони суд налази да не постоји повреда прописа на коју се указује у захтеву, па је, применом одредбе члана 287. став 3. Закона о прекршајима, одлучио као у диспозитиву.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 05.07.2018. године, Прзз 12/2018

Записничар
Весна Мраковић,с.р.

Председник већа – судија
Мирјана Ивић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић